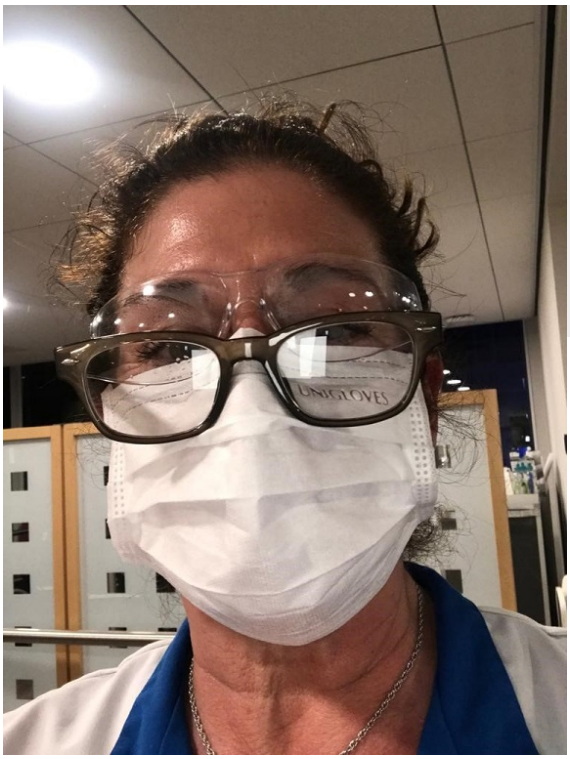
Humor

Geplaatst op 29 mei 2020

Ken je collega's!
In de rubriek 'Ken je collega's!' vind je blogs en interviews waarin je kennis kunt maken met (toekomstige) collega's van de studenten Radicale Vernieuwing Waarde-vol Onderwijs®.

"Ik mag een nieuwe cliënt geen hand geven, maar sta straks wel z'n piemel te wassen." Dat zegt Roos Lonis (55), verzorgende IG in Revitel, op een afdeling is geopend voor mensen met Corona die te goed zijn voor het ziekenhuis en te slecht om naar huis te kunnen. Ze ziet er de humor wel van in: "Of laatst zat ik met een collega koffie te drinken, loopt er een arts langs die zegt: "Dat is geen 1,5 meter hè dames", dan denk ik: nee, we hebben net nog samen iemand verzorgd, dat is ook geen 1,5 meter. Of dan de gele streep. Voor de streep is vies, achter de streep is schoon. Dan sta ik me uit te kleden aan de vieze kant, tot en met handen desinfecteren, en dan moet ik altijd nog een klein stukje over 'vies' naar 'schoon' lopen." Het is niet dat Roos het onzin vindt, ze snapt het heel goed. "Maar we moeten wel gewoon blijven nadenken, je kunt ook te spastisch worden."

Tussen ziekenhuis en thuis

Roos werkt bij Topaz Revitel, een revalidatiehotel. Google 'revalidatie' = weer valide worden. Google 'valide' = goed functioneren. Oftewel: revalidatie gaat over dat je het weer doet. En als je het weer doet, kun je weer naar huis. Dat is wat we doen bij Topaz Revitel. Ik zeg het er maar even bij, want je zou kunnen denken dat het een telecomaanbieder is, Revitel. Maar dat is dus niet zo. Het is een plek waar mensen tijdelijk verblijven, bijvoorbeeld als ze een nieuwe heup of knie hebben of als ze een hersenbloeding

hebben gehad. Of als ze Corona hebben gehad en dusdanig ziek zijn geweest dat ze in het ziekenhuis zijn beland. Al dan niet op de IC. Op enig moment is het ziekenhuis er wel klaar mee, maar soms zijn mensen dan nog niet 'valide'. En dan gaan ze dus revalideren. Bij Roos.

Bestek vergeten

Roos vindt het wel prima, want Roos houdt van hectiek. "Een woning voor mensen met dementie is echt fijn en warm, maar ik ga me daar vervelen." Die kans is bij Revitel niet zo groot, zeker niet nu met Corona. In het begin was het zelfs een beetje te veel van het goede, de hectiek. Dat was nog voordat er een aparte afdeling was ingericht voor mensen met Corona, maar er wel al een paar mensen met Corona waren. Eigenlijk geldt dan hetzelfde als voor een cohortafdeling, maar dan per kamer. "Niet zo praktisch. Had ik eenmaal door hoe ik mezelf in al die beschermende kleding moest hijsen, en was ik eenmaal 'schoon' binnen met de boterhammen voor mevrouw, was ik het bestek vergeten. Begon het hele circus weer van voren af aan." Het circus, even voor de goede orde, gaat zo: eerst handen desinfecteren, dan mondmasker op, daarna de spatbril, daaroverheen de leesbril ("Eerst had ik hem er onder, maar dan sloot die spatbril niet goed af."), schort aan en tot slot: handschoenen aan. Bestek vergeten betekent dus: alles uittrekken (in de badkamer, in omgekeerde volgorde), handen desinfecteren, bestek halen, en voor de deur weer beginnen met handen desinfecteren, enzovoorts.

Ik zou denken: eet maar een keer met je handen. Daarom doe ik wat ik doe en Roos wat Roos doet. "Het zijn gewoon mensen als jij en ik en zij kunnen er niks aan doen." Ze heeft natuurlijk gelijk.

Nu is het beter, want nu is er een cohortafdeling ingericht. Nu hoeft Roos zich dus niet meer voor elke kamer aan en uit te kleden. En blijft de leesbril gewoon op. Ze kijkt er overheen, er onderdoor, en als ze iets moet lezen er doorheen. Of hij nou beslagen is of niet. "Ik ben er nu wel aan gewend."

Rare dingen

Roos zorgt er dus voor dat mensen weer naar huis kunnen. Dat is een interessant vak, want als je te goed voor ze zorgt, dan loop je kans dat ze langer blijven hangen dan nodig. "Dat gaat nu wel beter, sinds we Corona in huis hebben en er überhaupt geen bezoek mag komen, zijn sommige mensen ineens een stuk sneller hersteld." Het is echt waar. Vlak voordat er Corona was, liepen er een paar verzoeken voor verlenging. Toen bleek dat er Corona was, werden die pardoes ingetrokken. Elk nadeel heeft z'n voordeel. Roos raakt er niet over uitgepraat. Na ons gesprek appt ze me nog: "Ook zoiets: een man ging naar huis. Hij was van ver gekomen. Ik had hem twee weken intensief verzorgd. Dan kom je heel dichtbij, er ontstaat een band. Hij was heel dankbaar. Ik gaf hem een hand en wenste hem het allerbeste thuis. Zegt m'n collega later: dat mag dus eigenlijk niet, die hand. Het blijft toch raar."

Meer artikelen over de thema's met trefwoorden:

Thema's: Vernieuwing onderwijs, Radicale Vernieuwing Waarde-vol Onderwijs®, Ken je collega's!
